

## mana māte

Es pastiepos uz pirkstgaliem. Fotografija stāv uz priekšnama galda, bet es nevaru to īsti aizsniegt. Stiepos un stiepos, un pabakstu rāmi ar pirkstu galiem. Tas ir smags un grabēdams nokrīt zemē.

Aizturu elpu. Neviens nenāk.

Es uzmanīgi paceļu rāmi. Stikls nav saplīsis. Apsēžos zem galda un atspiežos pret sienu.

Mana māte ir skaista. Fotografija ir uzņemta viņas kāzu dienā. Viņa miedz acis saulē, saulstari rotājas viņas matos; mātei mugurā ir balta kleita un rokās – balti ziedi. Blakus izskatīgs un smaidīgs stāv jaunais vīrs. Es aizsedzu viņa seju ar plaukstu.

Nezinu, cik ilgi tā sēžu. Man patīk aplūkot māti.

Nāk Džesika. Biju piemirsis ieklausīties, vai viņas nav kaut kur tuvumā.

Meitene saķer rāmi.

Es nelaižu vaļā. Es turu rāmi ciet. Stipri.

Bet man ir sasvīdušas rokas.

Džesika ir daudz lielāka par mani un velk fotogrāfiju, uzraujot mani kājās, un rāmis izslīd man no rokām. Viņa augstu atvēzējas un slīpi bliež ar rāmja aso malu man pa vaigu.

– Nekad vairs neaiztīc šo fotogrāfiju!

## pirmais paziņojums un Džesika

Es sēžu savā gultā. Arī Džesika sēž manā gultā un stāsta man stāstu.

*Māte jautā: – Vai esat atnākusi vest viņu prom?*

*Jaunā sieviete uz lieveņa liedzas: – Nē. Nekādā ziņā. Tā mēs nekad nedarītu. – Darbiniece ir godīga un vēlas labi darīt savu darbu, taču viņa ir ļoti naiva.*

Pārtraucu: – Ko nozīmē “naiva”?

– Aprobežota. Dumja. Cietpauraina. Tāda kā tu. Sapрати?

Es pamāju.

– Labi. Klausies tālāk. *Naivā viešņa saka: – Mēs apmeklējam visus Anglijas baltasiņu burvjus, lai paziņotu viņiem par jaunajiem noteikumiem un palīdzētu aizpildīt veidlapas.*

*Sieviete pasmaida. Aiz viņas stāvošais mednieks nesmaida. Viņš ir ģērbies melnā – tāpat kā visi pārējie mednieki. Viņš ir varens – gara auguma un spēcīgs.*

– Vai māte smaida?

– Nē. Pēc tavas piedzimšanas māte vairs nekad nesmaidīja. *Kad māte neko neatbild, Padomes sūtītās pārstāves sejā parādās raižpilna izteiksme. Viņa jautā: – Jūs taču saņēmt Paziņojumu? Tas ir ļoti svarīgs.*

*Darbiniece pašķirta savus papīrus un izvelk vēstuli.*

Džesika atver pergamentu, ko turējusi rokā. Tas ir biezs, liels, un locījuma vietas veido dziļi iegulušu krustu. Meitene tur pergamentu tik vārīgi, it kā tas būtu ļoti vērtīgs. Viņa lasa:

*Paziņojums par Anglijas, Skotijas un Velsas Baltasiņu Burvju Padomes lēmumu*

Lai atvieglotu visu baltasiņu burvju aizsardzību, Padome ir nolēmusi izveidot un uzturēt visu Lielbritānijas burvju reģistru.

Visu pilngadīgo un nepilngadīgo burvju (to, kas nav sasnieguši septiņpadsmit gadu vecumu), kuru vecāki nav baltasiņu burvji, apzīmēšanai lietojama vienkārša kodu sistēma. Saskaņā ar sistēmu burvji dēvējami šādi: baltasiņu burvis (B), melnasiņu burvis (M) vai tukšasinis (nav burvis – T). Pusasiņu burvji apzīmējami ar kodu B0,5/M0,5, bet jauktasiņi – ar kodu B0,5/T0,5 vai M0,5/T0,5. Koda pirmā daļa ir mātes, bet otrā – tēva kods. Dalītie kodi piešķirami uz iespējami īsāku laika posmu (un ne ilgāk kā līdz septiņpadsmit gadu vecumam), līdz iespējams piešķirt galīgo kodu (B, M vai T).

– Vai zini, ko tas nozīmē? – Džesika jautā.

Es papurinu galvu.

– Tas nozīmē, ka tu esi pusasinis. Melnasiņu kods. Ne baltasiņu.

– Vecāmāte saka, ka es esot baltasiņu burvis.

– Nesaka vis!

– Viņa saka, ka esmu pa pusei baltasinis.

– Tu esi pa pusei melnasinis.

*Kad sieviete ir beigusi lasīt Paziņojumu, māte joprojām nesaka ne vārda, bet pagriežusies iet atpakaļ mājā, atstājot durvis vaļā. Sieviete un mednieks ienāk iekšā.*

*Mēs visi atrodamies viesistabā. Māte sēž krēslā pie kamīna. Bet uguns kamīnā nekuras. Debora un Arans iepriekš spēlējās uz grīdas, bet tagad sēž mātei blakus uz viņas krēsla paročiem.*

– Kur esi tu?

– Stāvu mātei blakus.

Es iztēlojos, kā Džesika tur stāv – sakrustotām rokām, stīvi iztaisnotiem ceļiem.

*Mednieks nostājas durvīs.*

*Sieviete ar dokumentu mapi piemetas uz otra krēsla malas; mape atbalstīta uz cieši kopā saspīestajiem ceļiem, rokā – pildspalva. Viņa saka mātei: – Droši vien būs ātrāk un vienkāršāk, ja es aizpildīšu veidlapu un jūs vienkārši parakstīsieties.*

*Sieviete jautā: – Kas ir ģimenes galva?*

*Māte ar mokām izdveš: – Es.*

*Sieviete jautā, kā māti sauc.*

*Māte atbild, ka viņa esot Kora Birna. Baltasiņu ragana. Elsijas un Deivida Ešvortu meita. Abi vecāki bijuši baltasiņu burvji.*

*Sieviete jautā par bērniem.*

*Māte izstāsta: – Džesika. Viņai ir astoņi gadi. Deborahai ir pieci. Aranam – divi.*

*Sieviete prasa: – Kas ir viņu tēvs?*

*Māte atbild: – Dīns Birns. Baltasiņu burvis. Padomes loceklis.*

*Sieviete vaicā: – Kur viņš ir?*

*Māte atbild: – Viņš ir miris. Nogalināts.*

*Sieviete saka: – Man žēl.*

*Tad viņa pajautā: – Un mazulis? Kur ir mazulis?*

*Māte atbild: – Tur, tajā atvilktnē.*

Džesika pagriežas pret mani un paskaidro: – Pēc Arana piedzimšanas māte un tēvs vairāk bērnu negribēja. Viņi atdeva zīdaiņu gultiņu, ratus un visas mazuļiem vajadzīgās lietas. Šis bērns ir negribēts, un viņam ir jāguļ atvilktnē uz spilvena, ģērbtam vecā, netīrā rāpulī, ko kādreiz valkājis Arans. Neviens šim mazulim nepērk rotaļlietas un dāvanas, jo visi zina, ka tas nav gribēts. Neviens nenes mātei ne dāvanas, ne ziedus, ne šokolādi, jo visi zina, ka viņa bērnu negribēja. Neviens negribētu tādu bērnu. Māte saņem tikai vienu pastkarti, bet tas nav apsveikums.

Klusums.

– Vai gribi zināt, kas tajā pastkartē bija rakstīts?

Es papurinu galvu.

– Tur bija teikts: “Nogalini viņu.”

Es kodu dūri, bet neraudu.

*Sieviete pieiet atvilktnē guļošajam bērnam, un mednieks arī nāk līdzī, jo grib redzēt savādo, negribēto būtni.*

*Zīdainis pat miegā ir briesmīgs un neglīts – viņam ir sīks augums, āda, kas allaž izskatās netīra, un spuraini, melni mati.*

*Sieviete jautā: – Vai viņam jau ir vārds?*

– Neitans.

Džesika ir atradusi veidu, kā izteikt manu vārdu – it kā tas būtu kaut kas pretīgs.

*Jaunā sieviete jautā: – Un kas ir bērna tēvs...?*

*Māte neatbild. Viņa nevar, jo tas ir pārāk šausmīgi, viņa to nespēj. Bet, jau paskatoties vien uz bērnu, visi zina, ka tā tēvs ir slepkava.*

*Sieviete ierosina: – Varbūt jūs varētu uzrakstīt tēva vārdu?*

*To pateikusi, viņa aiznes dokumentus mātei. Bet māte raud un nespēj pat uzrakstīt bērna radītāja vārdu. Jo tas ir paša ļaunākā melnasiņu burvja, kāds jebkad ir dzīvojis, vārds.*

Man gribas sacīt: Markuss. Viņš ir mans tēvs, un man gribas izteikt viņa vārdu, bet es esmu pārāk nobijies. Es vienmēr esmu pārāk nobijies, lai izteiktu viņa vārdu skaļi.

*Sieviete atgriežas pie atvilktnes palūkoties uz dusošo mazuli un pasniedzas, lai tam pieskartos...*

– Uzmanīgi! – mednieks brīdina, jo mednieki gan ne no kā nebaidās, tomēr vienmēr piesardzīgi izturas pret melno maģiju.

*Sieviete atgaiņājas: – Viņš ir tikai zīdāinis. – Un ar pirkstiem noglāsta mazuļa kailo roķeli.*

*Sīkaļa sakustas un atver acis.*

*Sieviete izsaucas: – Tētīt! – un pakāpjas atpakaļ.*

*Viņa atskārst, ka nevajadzēja pieskarties tik nejaukai būtnei, un aizsteidzas uz vannasistabu nomazgāt rokas.*

Džesika pasniedzas, it kā gribētu man pieskarties, bet tad atrauj roku, sakot: – Es nemūžam nespētu pieskarties kaut kam tik sliktam kā tu.

## mans tēvs

Es stāvu vannasistabā pie spoguļa un aplūkoju savu seju. Es it nemaz nelīdzinos savai mātei, neesmu tāds kā Arans. Mana āda ir mazliet tumsnējāka nekā viņiem, drīzāk olīvu tonī, un mati ir piķa melni, bet īstā atšķirība slēpjas manās acīs.

Es nekad neesmu saticis savu tēvu, nekad neesmu viņu redzējis. Taču es zinu, ka viņa acis ir tādas pašas kā manējās.

## mātes pašnāvība

Džesika augstu atvēzējas un ar rāmja aso malu bliež man šķērsām pār vaigu.

– Nekad vairs neaiztiek šo fotogrāfiju!

Es nekustos.

– Vai dzirdi?

Rāmja stūri ir notraipījušas asinis.

– Viņa nomira tevis dēļ!

Es atmuguriski atkāpjos līdz sienai.

Džesika man uzkliež: – Viņa izdarīja pašnāvību tevis dēļ!



## otrais paziņojums

Atceros, ka ilgi lija. Dienu pēc dienas, tik ilgi, līdz pat man apnika vienam klīst pa mežu. Tāpēc es sēžu virtuvē pie galda un zīmēju. Vecāmāte arī ir tepat. Vecāmāte vienmēr rosās virtuvē. Viņa ir veca un kaulaina un ar sirmgalvjiem raksturīgu plānu ādu, tomēr arī slaida un stalta. Vecāmāte valkā rūtainus brunčus ar ielocēm un izturīgus šņorzābakus vai gumijas zābakus. Viņa allaž darbojas virtuvē, un virtuves grīda vienmēr ir dubļaina. Pagalma durvis ir vaļā, kaut arī ārā līst, un kāda vista ienāk iekšā, meklējot pajumti. Taču vecāmāte to necieš un, saudzīgi izstūmusi vistu laukā ar zābaka sānu, aizver durvis ciet.

Uz plīts burbuļo katls, dvešot garaiņus, kuri ātri paceļas un pievienojas tvaiku mākonim, kas jau sakrājies. Garaiņu miglā izplūst pie griestiem pakarināto zālišu, puķu, kā arī sakņu tīkliņi un grozi zaļos, pelēkos, zilos un sarkanos toņos un sīpolu virtenes. Plauktos rindojas stikla burciņas ar dažādiem šķidrumiem, lapām, graudiem, taukiem, ziedēm un dažreiz pat ievārijumiem. Aiz vecuma savērpusies ozolkoka darba virsma ir piebārstīta ar dažnedažādām karotēm – metāla, koka, kaula – gan tik garām kā mana roka, gan tik sīkām kā mazais pirkstiņš, un nažiem – gan statīvā, gan uz

griežamā dēļ. Vēl turpat ir granīta miezeris un piesta, divi apaļi grozi un vēl citas burkas. Aizdurvē karājas dravnieka cepure, vairāki priekšauti un melns lietussargs, kas ir saliecies līks kā banāns.

Es to visu zīmēju.

Esmu viesistabā un kopā ar Aranū skatos vecu filmu. Aranam patīk skatīties televīzijas filmas – jo vecākas, jo labāk –, un man patīk sēdēt viņam blakus – jo ciešāk, jo labāk. Mēs abi esam ģērbušies šortos, un abiem ir tievas kājas, tikai viņa kājas ir bālas un karājas tālāk pāri ērtā krēsla malai. Uz kreisā ceļa Aranam ir neliela rēta un uz labā stilba – lielāka. Viņam ir gaišbrūni, cirtaini mati, un tie nez kā nekad nekrīt zēnam acīs.

Mani mati ir gari, taisni un melni un mūžam lien acīs.

Aranam mugurā ir balts T kreklis un tam virsū – zils adīts džemperis. Man ir viņa dots sarkans T kreklis. Otra puikas siltums jaušas tepat blakus, un viņš kā palēninātā kadrā novērš skatienu no teļļuka un paskatās uz mani. Zēnam ir gaišas, pelēkas acis ar sudrabainiem raibumiņiem, un pat plakstus viņš mirkšķina lēnām. It viss viņā ir lēnprātīgs. Būtu lieliski būt tādām kā Arans.

– Vai tev patīk? – viņš pajautā, nemaz nesteigdamies dzirdēt atbildi.

Es pamāju.

Viņš apliek man roku un atkal skatās ekrānā.

Arābijas Lorens<sup>\*</sup> parāda savu joku ar sērkokciņu. Pēcāk mēs sarunājam paši to pamēģināt. Es nočiepju no virtuves

---

\* “Arābijas Lorens” ir filma (1962), kurā atainoti patiesi notikumi britu armijas virsnieka Tomasa Edvarda Lorensa dzīvē. (*Red. piezīme*)

atvilktnes lielo sērkociņu kārbu, un mēs ar visu laupījumu aizjožam uz mežu.

Es mēģinu pirmais.

Uzrauju sērkociņu un turu starp īkšķi un rādītājpirkstu, un ļauju tam degt, līdz tas pats no sevis izdziest. Mani mazie, tievie pirksteļi ar apgrauztajiem nagiem apdeg, bet es noturu pārorgļojušos sērkociņu.

Arans mēģina izdarīt tāpat. Bet viņam neizdodas. Viņš ir tāds kā tas otrais vīrietis filmā. Viņš nomet sērkociņu.

Kad zēns ir aizgājis mājās, es izmēģinu vēlreiz. Tas ir viegli.

Mēs ar Aranu ielavāmies vecāsmātes guļamistabā. Tur vēdi savāds medikamentu smārds. Pie loga ir ozola lādīte, kurā vecāmate glabā Padomes paziņojumus. Mēs apsēžamies uz paklāja. Arans atver lādīti un izņem otro Paziņojumu. Pa biezu, dzeltenu pergamentu vijas pelēks raksts. Arans man to nolasa tikpat lēni un klusi kā vienmēr.

*Paziņojums par Anglijas, Skotijas un Velsas Baltasiņu Burvju Padomes lēmumu*

Lai garantētu visu baltasiņu burvju drošību, Padome turpinās visu melnasiņu burvju un nepilngadīgo melnasiņu burvju gūstīšanu un sodīšanu.

Lai garantētu visu baltasiņu burvju drošību, pieaugušos un nepilngadīgos burvjus no jauktām baltasiņu un melnasiņu burvju ģimenēm (B0,5/M0,5) novērtēs ikgadējā pārbaudē. Tā nepieciešama, lai noteiktu, vai pārbaudāmo var uzskatīt par baltasiņu burvi (B) vai melnasiņu burvi (ne baltasiņu burvi – M).

Es nejautāju Aranam, kā viņš domā – vai man piešķirs B vai M kodu. Zinu, ka pusbrālis mēģinās izturēties laipni.

Ir mana astotā dzimšanas diena. Man jādodas uz pārbaudi Londonā.

Padomes ēkā uz visām pusēm stiepjas auksti, no pelēkiem akmeņiem būvēti gaitenī. Mēs ar vecmāti gaidām uz koka sola. Es aukstumā jau trīcu, kad beidzot parādās jauns vīrietis laboratorijas virsvalkā un norāda, lai dodos uz nelielu telpu pa kreisi no mūsu sola. Vecmāte nedrīkst nākt līdzi.

Telpā gaida sievietē. Arī viņa ir ģērbusies laboratorijas virsvalkā. Jauno vīrieti viņa nosauc par Tomu, bet viņš sievietē uzrunā kā mis Loidu. Mani viņi dēvē par pusasini.

Man liek izģērbties. – Novelciet drēbes, pusasini.

Es paklausu.

– Uzkāpiet uz svariem.

Es atkal paklausu.

– Nostājieties pie sienas. Mums jūs ir jānomēra. – To izdara. Tad mani nofotografē.

– Pagriezieties sāniski.

– Vairāk.

– Un pagriezieties ar seju pret sienu.

Mani atstāj blenžam uz sienas spīdīgajā krēmkrāsas virsmā redzamajiem otas triepieniem. Toms un mis Loida sarunājas un kārtō savas lietas.

Tad man liek saģērbties, un es paklausu.

Mani izved pa durvīm un norāda uz solu gaitenī. Es apsēžos un neskatos vecaimātei acīs.

Durvis iepretim solam ir no tumša ozolkoka ar grebumiem, un pēc brīža tās atver kāds vīrietis. Nācējs ir īsts

milzis; sargs. Viņš norāda uz mani un uz telpu viņam aiz muguras. Kad vecāmāte grasās celties, viņš noskaldā: – Jūs ne!

Pārbaudes telpa ir gara, ar augstiem griestiem un kaiļām akmens sienām, un tās abās pusēs augstu rindoja smaili arkveida logi. Pie velvētajiem griestiem redz koka sijas. Mēbeles ir no koka. Aiz ozolkoka galda, kurš stiepjas gandrīz visā telpas platumā, redzami trīs Padomes locekļi. Viņi sēž lielos, kokgrebumiem rotātos krēslos kā seni valdnieki.

Vidū ir veca, kārna un sirma kundze ar pelēcīgu ādu, it kā viņai būtu izsusējušas visas asinis. Pa labi no viņas sēž apaļīga sieviete pusmūžā ar piesātināti melnu ādu un cieši no sejas atglaustiem matiem. Vīrietis kreisajā pusē ir mazliet jaunāks, slaidis, bieziem, linu baltiem matiem. Trijotnei mugurā ir baltas, rupji austas drēbes apmetņi, kas savādi viz, kad uz tiem krīt saules stari.

Pa kreisi no manis stāv sargs; tas, kurš atvēra durvis, gaida man aiz muguras.

Vidū sēdošā sirmgalve saka: – Es esmu Padomes priekšsēde. Mēs jums uzdosim dažus vienkāršus jautājumus.

Bet priekšsēde pati neko nejautā – jautājumus uzdod tikai otra sieviete.

Viņa rīkojas lēni un metodiski. Viņai ir saraksts. Daži jautājumi ir viegli, piemēram, “Kā jūs sauc?”, bet daži – grūtāki, piemēram: “Vai pazīstat zālītes, kas izvelk no brūcēm indi?”.

Es apsveru katru jautājumu, bet vienmēr izlemju neatbildēt. Es arī rīkojos metodiski.

Kad sieviete beidz izprašņāt, Padomes priekšsēde lūko kaut ko panākt pati. Viņa uzdod dažādus jautājumus – jautājumus

par manu tēvu, piemēram: “Vai tēvs kādreiz ir mēģinājis ar jums sazināties?” un “Vai zināt, kur atrodas jūsu tēvs?”. Viņa mēģina pat pajautāt: “Vai uzskatāt savu tēvu par dzienu burvi?” un “Vai jūs mīlat savu tēvu?”.

Es zinu atbildes uz šiem jautājumiem, taču nesaku.

Pēc tam šie sabāž galvas kopā un brīdi kaut ko purpina. Blondais vīrs liek sargam ievest vecomāti. Padomes priekšsēde aicina viņu tuvāk, ar kalsno, bālgano roku it kā velkot nācēju sev klāt.

Vecāmāte nostājas man blakus. Mēs kopš agra rīta neesam neko ēduši un dzēruši, varbūt tāpēc viņa izskatās tik nogursusi. Tagad viņa izskatās tikpat veca kā Padomes priekšsēde.

Priekšsēde paziņo: – Mēs esam beiguši pārbaudi.

Sieviete pa to laiku ir kaut ko uzrakstījusi uz pergamenta gabala un tagad pastumj to pāri galdam un mudina: – Lūdzu, parakstieties, ka jūs piekrītat novērtējumam.

Vecāmāte pieiet pie galda, paņem lapu un atnāk atpakaļ pie manis. Viņa nolasa pārbaudes rezultātu skaļi, lai es arī dzirdētu. Man patīk, ka vecāmāte tā vienmēr dara.

|   |                               |
|---|-------------------------------|
| <i>Subjekts:</i>                                | Neitans Birns                 |
| <i>Kods piedzimstot:</i>                        | B0,5/M0,5                     |
| <i>Dzimums:</i>                                 | Vīrietis                      |
| <i>Vecums pārbaudes laikā:</i>                  | 8 gadi                        |
| <i>Burvju spējas (ja vecāks par 17 gadiem):</i> | Uz pārbaudāmo nav attiecināms |
| <i>Vispārējais intelekta līmenis:</i>           | Nav konstatējams              |
| <i>Īpašas spējas:</i>                           | Nav konstatējamās             |
| <i>Spēja dziedēt brūces:</i>                    | Nav konstatējama              |
| <i>Valodu prasmes:</i>                          | Nav konstatējamās             |

*Īpašas piezīmes:*

Subjekts nesadarbojās

*Piešķiramais kods:*

Nav konstatējams

Es pirmo reizi šajā dienā plati pasmaidu.

Vecāmāte aizsoļo atpakaļ pie galda, paņem Padomes locekles tintes pildspalvu un ar plašu vēzienu paraksta veidlapu.

Atkal ierunājas Padomes priekšsēde: – Misis Ešvorta, jūs esat zēna aizbildne, tāpēc jūsu pienākums ir gādāt par to, lai viņš pārbaudes laikā sadarbotos.

Vecāmāte paceļ acis.

– Atnāciet rīt atkal, un mēs atkārtosim pārbaudi.

Es jau varētu visu gadu palikt pie *nav konstatējams*, taču vecāmāte nākamajā dienā piekodina, lai es uz dažiem jautājumiem tomēr atbildu – izņemot tos, kas ir par manu tēvu. Tāpēc es šo to atklāju.

Veidlapā izlabo dažas ailes; mans vispārējais intelekts tagad ir *zems*, valodu prasmes ir *angļu valoda*, un īpašajās piezīmēs ir lasāms: *nav pretimnākošs un šķiet, ka neprot lasīt*. Man piešķirtais kods gan paliek *nav konstatējams*. Vecāmāte jūtas apmierināta.

## Džesikas Apdāvināšana

Ir Džesikas septiņpadsmitā dzimšanas diena. Tuvojas pusdienlaiks, un Džesika izturas vēl pašapzinīgāk nekā parasti. Viņa nespēj palikt mierā. Nevar vien sagaidīt, kad dabūs savas trīs dāvanas un kļūs par īstu, pieaugušu raganu. Apdāvināšanas rituālu vecāmāte veiks pusdienlaikā, tāpēc pagaidām mums ir jāsamierinās ar to, ka Džesika skraidelē pa virtuvi, paceldama un atkal nolikdama dažādus priekšmetus.

Pusmāsa paņem nazi, pastaigā apkārt un, apstājusies man blakus, ieminas: – Interesanti, kas notiks Neitana dzimšanas dienā.

Džesika piedur pirkstu asmens galam. – Ja viņam dzimšanas dienā būs jāiet uz pārbaudi, tad Apdāvināšanas varbūt nemaz nebūs.

Viņa mani kaitina. Man tā skuķe vienkārši jāignorē. Es dabūšu trīs dāvanas. Katrs burvis un katra ragana dabū trīs dāvanas.

Vecāmāte iejaucas: – Neitans savā dzimšanas dienā saņems trīs dāvanas. Tā tas ir visiem burvjiem. Un tāpat būs arī Neitanam.

– Es tikai saku, ka pat tad, ja runa būtu par baltasiņu nepilngadīgu burvi, vienalga būtu nelāgi, ja kaut kas noietu greizi.



– Nekas nenoies greizi, Džesika. – Vecāmāte pagriežas un, pavērusies mazmeitā, saka: – Es pasniegšu Neitanam trīs dāvanas – tāpat kā tev, Deborai un Aranam.

Arans pienāk man klāt un apsēžas blakus. Viņš uzliek plaukstu manai rokai un klusītēm, lai dzirdētu tikai es, saka: – Es nevaru vien sagaidīt tavu Apdāvināšanu. Tu nāksi uz manējo, un es iešu uz tavējo.

– Kīrans man pastāstīja par kādu burvi Jorkā, kurš neesot dabūjis trīs dāvanas. Beigās šis esot apprecējis tukšasini un tagad strādājot bankā, – Džesika paziņo.

– Kā to burvi sauc? – grib zināt Debora.

– Tas nav svarīgi. Tagad viņš vairs nav burvis un nekad tāds nebūs.

– Es gan par tādu zēnu nekad neesmu dzirdējusi, – iebilst vecāmāte.

– Tas ir tiesa, Kīrans man stāstīja! – Džesika uztraucas. – Viņš gan sacīja, ka ar melnasiņu burvjiem esot citādi. Ja melnasiņi nesaņemot savas trīs dāvanas, tad viņi ne tikai zaudējot savas spējas, bet arī mirstot.

Džesika manu acu priekšā iedur naža galu galdā un tur līdzsvarā ar rādītājpirkstu. – Viņi nenomirst uzreiz. Viņi saslimst; ja paveicas, varbūt vēl izvelk gadu vai divus, bet nespēj atlabt – tikai kļūst arvien slimāki un vārgāki, arvien slimāki un vārgāki, un tad... – meitene ļauj nazim krist, – ... pasaulē ir par vienu melnasiņu burvi mazāk.

Vajadzētu aizvērt acis.

Arans saudzīgi sakļauj pirkstus ap naža spalvu un aizvāc to prom, jautādams vecaimātei: – Vecomāt, vai melnasiņu burvji tiešām mirst?

– Es, Aran, nevienu melnasiņu burvi nepazīstu, tāpēc nemāku teikt. Bet Neitans ir pa pusei baltasinis, un viņš

dzimšanas dienā saņems trīs dāvanas. Un tu, Džesika, rims-ties tērgāt par melnasiņu burvjiem.

Džesika pieliecas pie Arana un klusītēm saka: – Bet būtu interesanti paskatīties, kas notiktu. Man šķiet, ka viņš nomirtu – tāpat kā melnasiņu burvji.

Man ir jātiek prom. Es uzeju augšā. Es neko nesalaužu, tikai dažas reizes iesperu pa sienu.

Pārsteidzošā kārtā Džesika ir izvēlējusies rīkot nevis plašu un svinīgu Apdāvināšanu, bet nelielu, tikai ar pašiem tuvākajiem. Nav gan nekāds pārsteigums, ka viņa izlemj svinēt tik šaurā lokā, ka ielūdz Deboru un Aranu, bet mani ne. Pirms dažām dienām dzirdēju, kā vecāmāte cenšas pusmāsu pārlicināt, lai uzaicina arī mani. Bet viņai tas neizdevās, un es nemaz negribu turp iet. Man nav draugu, ar kuriem paspēlēties, tāpēc es palieku viens pats mājās, bet vecāmāte, Džesika, Debora un sadrūmušais Arans aizsoļo uz mežu.

Parastā dienā es pats dzīvotos pa mežu, bet tagad nedrīkstu atstāt māju, jo negribu, lai man par sodu liek nobaudīt kādu no vecāsmātes burvju dzirām. Negribas Džesikas dēļ izciest divdesmit četras stundas briestošus, dzeltenus strutai-nus augoņus krietnas karamēļu bumbiņas lielumā.

Es sežu pie virtuves galda un zīmēju. Uzzīmēju, kā vecā-māte veic rituālu un pasniedz Džesikai trīs dāvanas. Dāva-nas pusmācai nupat ir pasniegtas, bet viņai tās izkrīt no rokām – tā ir ļoti slikta zīme. Asinis no vecāsmātes rokas – Džesikas senču asinis, kas meitenei jāizdzēr, – koši sarka-nas nopil uz meža zemes un paliek neizdzertas. Un Džesika manā zīmējumā paliek sastingusi šausmās, nespējot piekļūt savam talantam, savām īpašajām burvju spējām.

Man zīmējums patīk.

Pārāk agri visi rituāla dalībnieki atgriežas mājās, un kļūst skaidrs, ka Džesika it neko nav noņēmusi. Pasmāsa ienāk pa durvīm un paziņo: – Tagad, kad esmu pieaugusi, man jānoskaidro, kādas spējas man piemīt.

Viņa pablenž uz mani un manu zīmējumu. – Man būs vajadzīgs kāds, ar ko pavingrināties.

Un es varu tikai cerēt, ka viņa nekad neatradīs savas spējas. Un vēl es ceru: ja viņa tās atradīs, tās būs parastās spējas, piemēram, prasme brūvēt visādas dziras. Tāds talants ir vecaimātei. Vai arī Džesikai būs vājas spējas – kā jau daudziem. Bet es zinu, ka nav vērts lolot tādas cerības. Zinu, ka pasmāsa izrādīsies ļoti talantīga tāpat kā vairums sieviešu; viņa atklās savas spējas, noslīpēs tās un liks lietā. Un izmantos pret mani.

Es guļu maurā pagalma puses dārzā un vēroju, kā skudras zālē būvē pūzni. Skudras izskatās lielas. Es redzu kukaiņiņu ķermeņus visos sīkumos, redzu, kā kājiņas kustas un soļo, un kāpj.

Man blakus apsēžas Arans. Pusbrālis apvaicājas, kā man klājas, kā iet skolā – tādas lietas Aranū parasti interesē. Es pastāstu par skudrām – kurp tās dodas un ko tās dara.

Piepeši kā no zila gaisa atskan jautājums: – Vai tu lepojies ar to, ka Markuss ir tavš tēvs, Neitan?

Skudras turpina darbu, bet man tas ir kļuvis vienaldzīgi.  
– Neitan?

Es pagriežos pret Aranū, un zēns lūkojas pretī ar savu atklāto, godīgo skatienu.

– Markuss ir ļoti spēcīgs burvis, pats spēcīgākais no visiem. Tu taču noteikti ar to lepojies?

Arans nekad agrāk nav jautājis par manu tēvu.

Nekad.

Un es baidos atbildēt, kaut arī uzticos viņam vairāk nekā jebkuram citam, kaut arī uzticos viņam pilnībā. Vecāmāte man ir ieborējusi, ka nekad nedrīkstu pieminēt Markusu.

Nekad.

Es nedrīkstu atbildēt uz jautājumiem par viņu.

Padome var sagrozīt vai pārprast jebkuru atbildi. Pat visniecīgāko mājienu par kāda baltasiņu burvja labvēlīgu izturēšanos pret melnasini uzskata par nodevību. Melnasiņu burvjus saskaņā ar Padomes rīkojumu vajā un nogalina mednieki. Ja melnasiņus sagūsta, tie saņem sodu. Ja baltasiņi palīdz melnasiņiem, viņus gaida nāvessods. Man ikvienam visu laiku jāpierāda, ka esmu baltasiņu burvis, ka esmu uzticīgs baltasiņiem un ka manas domas ir šķīsti baltas.

Vecāmāte man ir piekodinājusi: ja kāds jautā, ko es domāju par Markusu, man jāsaka, ka viņu ienīstu. Ja to nespēju, tad drošākais ir neatbildēt neko.

Bet tagad jautā Arans.

Man gribas būt godīgam pret savu pusbrāli.

– Vai tu viņu apbrīno? – Arans neatlaižas.

Es pazīstu Aranu labāk par jebkuru citu, un mēs pārrunājam gandrīz visu, taču nekad neesam pieminējuši Markusu. Mēs pat nekad neesam runājuši par Arana tēvu. Mans tēvs nogalināja viņējo. Ko tur lai piebilst?

Un tomēr... man gribas kādam izkratīt sirdi, un Arans ir vislabākais un arī vienīgais, kam es varu uzticēt savas jūtas. Pusbrālis veras manī ar sev raksturīgo laipno, rūpjpilno skatienu.

Ja nu es viņam pateiktu: “Jā, es apbrīnoju vīru, kas nogalināja tavu tēvu,” vai: “Jā, es lepojos ar to, ka Markuss ir mans tēvs. Viņš ir visspēcīgākais melnasiņu burvis, un manās dzīslās rit viņa asinis.” Kas tad notiktu?

Arans neatstājas: – Vai tā ir? Vai tu apbrīno Markusu?  
Viņa acis ir tik gaišas un sirsnīgas un tā vien lūdzas, lai es atklāju savas jūtas.

Man jānodur acis. Skudras joprojām rosās, pārnesot milzīgas kravas uz jaunajām mājām.

Atbildu pusbrālim, cik vien klusiņām spēju.

– Ko tu teici? – Arans pārjautā.

Es nepaceļu acis. Bet atkārtēju mazliet skaļāk:

– Es viņu ienīstu.

Tai mirklī blakus skudru pūzņim parādās basu kāju pāris. Arana kājas.

Arans stāv manā priekšā, un viņš sēž man blakus. Divi Arani. Sēdošais drūmi pablenž un manu acu priekšā pārvēršas par Arana T kreklā un šortos neērti iespīlētu Džesiku. Pasmāsa pieliecas man klāt un šņāc: – Tu zināji! Tu visu laiku zināji, ka tā esmu es, vai ne?

Mēs ar Aranu noskatāmies, kā meitene smagiem soļiem aizslāj.

Viņš pajautā: – Kā tu zināji, ka tas neesmu es?

– Es nezināju.

Vismaz pēc ārienes to nevarēja pateikt. Džesikas spēju izpaušmes ir iespaidīgas.

Pēc pirmā mēģinājuma izmantot savas spējas Džesika nepadodas. Viņas prasme izlikties ir nevainojama, turklāt apņemšanās un izturība – cieša. Bet meitenes nelaime ir nespēja saprast vienu būtisku lietu: Arans nemūžam nemēģinātu mani pielauzt runāt par tēvu.

Tomēr viņa nemet plinti krūmos. Un ik reizes, kad manī mostas aizdomas, ka redzu nevis Aranu, bet Džesiku, es viņam pieskaros, noglāstu delnu vai saņemu aiz rokas.

Īstais Arans tad pasmaida un saķer manu roku savējās. Džesika tādā gadījumā vienmēr atraujas – viņai nekādi neizdodas savaldīties.

Kādu vakaru mūsu guļamistabā ienāk Debora, apsēžas Arana gultā un sāk lasīt savu grāmatu. Tieši tā Debora mēdz rīkoties; viņa arī sakrusto kājas un piešķiebj galvu tāpat kā vienmēr, taču mani māc aizdomas. Minūti vai divas meitene paklausās, kā mēs ar Aranu sarunājamies. Izskatās, ka viņa lasa grāmatu; viņa pāršķir lapu.

Arans aiziet iztīrīt zobus.

Es apsēžos Deborai blakus, ne pārlietu tuvu. Tomēr saožu, ka viņas mati nesmaržo kā parasti.

Pieliecos tuvāk un saku: – Ļauj man tev izstāstīt noslēpumu.

Viņa uzsmaida.

Es turpinu: – Tu drausmīgi smirdi, Džesika. Ja tu neiesi prom, es tūlīt vemšu...

Meitene iespļauj man sejā un aiziet, iekams ir atgriezies Arans.

Bet viens noslēpums man tiešām ir. Tas ir tik tumšs un tik absurds, ka es nemūžam nevarēšu to kādam izpaust. Tas ir slepens stāsts, ko sev atkārtoju, kad vakarā aizeju gulēt. Mans tēvs nemaz nav ļauns, viņš ir varens un spēcīgs. Un viņš rūpējas par mani... viņš mani mīl. Un viņš grib mani audzināt kā savu īsto dēlu, iemācīt man visu par burvestībām, parādīt man pasauli. Bet viņu visu laiku vajā baltasiņu burvji, liedzot iespēju to darīt. Viņu dzenā un vajā, bet viņš uzbrūk tikai tad, kad nav citas izvēles, kad viņu apdraud. Ir pārāk bīstami riskēt un ņemt mani sev līdzī. Viņš grib, lai esmu drošībā, tāpēc man jāaug tālu prom no viņa. Bet

viņš gaida īsto brīdi, kad varēs atnākt man pakal, un aizvest sev līdzī. Viņš grib septiņpadsmitajā dzimšanas dienā man pasniegt trīs dāvanas un iedot savas asinis – mūsu senču asinis. Un es guļu gultā un iztēlojos, ka viņš kādu nakti ieradīsies un aizvedīs mani prom un mēs kopā aizlidosim naktī.

## vēl tālu līdz septiņpadsmit

Mēs esam mežā netālu no vecāsmātes mājas. Gaiss ir rāms un mikls; rudens lapas biezā kārtā klāj mīksto, dubļaino zemi. Debesis ir neizteiksmīgas un pelēkas kā vecs, samazgāts palags, kas izkārts žāvēties uz koku melnajiem zariem. Džesika sev priekšā pavērtās plaukstās tur nelielu dunci. Asmens ir ass un spožs. Džesika smīkņā un mēģina notvert manu skatienu.

Debora stāv mazliet uzkumpusi, taču smaida un ir mierīga; viņa tur izstieptas pavērtas saujas. Vecaimātei rokās ir broša, kas savulaik piederējusi viņas vecaimātei, manas mātes saderināšanās gredzens un aproču poga, kas piederējusi Deboras tēvam. Vecāmāte lēnām nolaiž rokas Deboras saujās. Viņu rokas saskaras. Vecāmāte atpleš pirkstus un saudzīgi nodod dāvanas Deborai.

Vecāmāte saka: – Debora, es pasniedzu tev trīs lietas, lai tu varētu saņemt savas burvju spējas. – Viņa paņem nazi un pārgriež kreisās rokas īkšķa spilventiņu. Asinis notek pāri plaukstas locītavai, un dažas lāses nopil zemē. Vecāmāte pastiepj roku, Debora noliecas uz priekšu un cieši piekļauj lūpas brūcei. Vecāmāte pieliecas mazmeitai pie auss un iečukst slepenos vārdus; Deboras rīkle sakustas, norijot



asinis. Es pūlos saklausīt burvju vārdus, taču tie tikai čab kā vēja purinātas lapas.

Burvestība beidzas. Debora aizvērtām acīm vēl pēdējo reizi norij asinis, tad palaiž vaļā vecāsmātes roku un izslejas taisni.

Tas arī viss. Debora vairs nav nepilngadīga burve, viņa ir īsta baltasiņu ragana.

Es pametu skatienu uz Aranu. Pusbrālis izskatās nopietns, taču uzsmaida man, pirms pagriezties, lai apskautu Deboru. Es nogaidu savu kārtu apsveikumam.

Saku: – Es priecājos par tevi. – Un tā tiešām ir. Es apskauju Deboru, taču neko vairāk pateikt nevaru, tāpēc aizeju tālāk meža biezoknī.

Torīt pirms Deboras Apdāvināšanas pienāca kārtējais Paziņojums.

*Paziņojums par Anglijas, Skotijas un Velsas Baltasiņu Burvju Padomes lēmumu*

Bez Baltasiņu Burvju Padomes atļaujas ir aizliegts veikt Apdāvināšanas rituālu nepilngadīgam burvim no jauktas ģimenes (pusasinim (B0,5/M0,5) vai jauktasinim (B0,5/T0,5)). Ja kāds burvis nepakļausies šajā Paziņojumā sacītajam, to uzskatīs par pretošanos Padomei. Ja kāds puskods pieņems dāvanas vai asinis bez Padomes atļaujas, to uzskatīs par nepakļaušanos Padomei un baltasiņu burvju demoralizēšanu. Visi iesaistītie tiks sodīti ar mūža ieslodzījumu.

Vecāmāte nolasīja Paziņojumu, un Džesika sāka kaut ko teikt, bet es jau devos ārā pa pagalma durvīm. Arans saķēra

manu roku un solīja: – Mēs dabūsim atļauju, Neitan. Mēs dabūsim.

Negribēju ar pusbrāli strīdēties un pastūmu viņu malā. Dārzā pie malkas grēdas mētājās cirvis, un es skaldīju un skaldīju, un skaldīju, līdz sāka sāpēt locītavas un vairs nevarēju pacelt cirvi.

Debora iznāca ārā un apsēdās man blakus skaidu kauzdes vidū. Pusmāsa uzlika galvu man uz pleca, piespiežot man klāt savu vaigu. Man vienmēr patīcis, ka viņa tā dara.

Meitene mierināja: – Gan tu atradīsi veidu, kā to izdarīt, Neitan. Vecāmāte tev palīdzēs un es arī, un Arans.

Es papluinīju uz rokām uzmetušās tulznas. – Kā?

– To es vēl nezinu.

– Tev nevajadzētu man palīdzēt. Tas nozīmētu, ka tu pretojies Padomei. Tevi iemetīs cietumā.

– Bet...

Es nopurināju pusmāsas galvu sev no pleca un piecēlos kājās. – Es negribu tavu palīdzību, Debora. Vai tad tu nesaproti? Tu taču esi varen gudra – bet šito joprojām neesi apķērusi, vai ne?

To pateicis, es atstāju meiteni vienu.

Un tagad Debora ir saņēmusi savas trīs dāvanas un vecāsmātes asinis, un pēc trim gadiem Arans izies to pašu rituālu, bet es... zinu, ka Padome to nepieļaus. Viņi baidās no tā, par ko es kļūšu. Bet, ja nekļūšu par burvi, es miršu. Es to zinu.

Man ir jāsaņem trīs dāvanas un jāiedzer savu senču asinis – savu vecāku vai vecvecāku asinis. Bet bez vecāsmātes ir tikai viens, kas var man pasniegt trīs dāvanas, tikai viens, kas var nepakļauties Padomei, viens vienīgais, kura asinis mani pārvērtīs par burvi.

Mežā valda klusums. Šķiet, it kā tas gaidītu un vērotu. Un piepeši es skaidri apzinos, ka tēvs grib man palīdzēt. Es nešaubīgi zinu, kāda ir patiesība. Markuss grib man pasniegt trīs dāvanas un ļaut, lai dzeru viņa asinis. Es to zinu tikpat droši, kā protu elpot.

Es zinu, ka viņš atnāks pie manis.

Gaidu un gaidu.

Klusums mežā turpinās ilgi, ilgi.

Viņš nenāk.

Bet es jūtu, ka viņam ir pārāk bīstami nākt šurp un vest mani prom. Tāpēc man pašam ir jādodas pie viņa.

Man jādodas meklēt savu tēvu.

Man ir vienpadsmit gadu. Vienpadsmit gadus vēl ir tālu līdz septiņpadsmitajai dzimšanas dienai. Un es nezinu, kā atrast Markusu. Man pat nav ne jausmas, kur lai vispār sāku meklēt. Bet tagad es vismaz zinu, kas darāms.